

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ.

Рік видання IV № 50 (323).

Неділя, 23 жовтня 1960 р.

Ціна 20 коп.

(Із Закликів ЦК КПРС до 43-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції).

НЕ СПИНИТИ РУХУ НАРОДІВ ДО СВІТЛОЇ МЕТИ!

Багатотисячний мітинг трудящих Москви, присвячений роботі радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН

МОСКВА, 20 жовтня. В Палаці спорту в Лужниках відбувся багатотисячний мітинг трудящих столиці, присвячений роботі радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН.

На мітингу з великою промовою виступив глава радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов.

Найбільший зал у країні — Палац спорту на стадіоні імені В. І. Леніна — 20 жовтня заповнили понад 12 тисяч представників трудящих столиці і столичної області, які прибули сюди на мітинг, присвячений роботі радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН.

4 година дня. За столом президії з'являються товариші О. Б. Арістов, М. Г. Ігнатов, Ф. Р. Козлов, О. М. Косинін, Н. А. Мухітдінов, Д. С. Полянський, М. А. Суслов, К. О. Фурцева, М. С. Хрущов, М. М. Шверник, П. М. Поспелов, члени Президії Верховної Ради СРСР — С. М. Будьонний, К. Е. Ворошилов, міністри, керівники московських партійних і радянських організацій. Зал зустрічає їх стоячи, бурхливими тривалими оплесками.

Секретар ММК КПРС П. Н. Дьомічев коротко вступилою промовою відкриває мітинг. З промовами виступають розточувальник Першого підшипникового заводу А. І. Назаров, бригадир колгоспу «Огородний гігант» В. А. Жигаєва, Герой Соціалістичної Праці академік О. П. Виноградов, студентка Московського архітектурного інституту Т. В. Зеленцова.

Слово надається главі радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН Голові Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущову. Тисячі учасників мітингу зустрічають М. С. Хрущова бурхливою овацією.

Звертаючись до присутніх і всіх, хто слухає трансляцію виступів на мітингу по радіо, глава Радянського уряду говорить:

— Якщо спитати, чи варто було їхати в Нью-Йорк на цю сесію, можна сказати без усяких застережень — не тільки варто, але й необхідно було їхати. Тепер в усьому світі визнають, що ніякі сесії Генеральної Асамблеї не мають важливого значення.

Радянський уряд вважав за необхідне, щоб на сесії було обговорено найбільш невідкладні, життєво важливі проблеми сучасності. Ми вважали, що в роботі Генеральної Асамблеї ООН повинні взяти участь найбільш відповідальні державні діячі. Уряд Сполучених Штатів та їх союзники спробували скомпрометувати цю ідею, але, як ви знаєте, у них з цього нічого не вийшло.

Учась у роботі сесії делегації соціалістичних країн, очолюваних лідерами цих країн, а також участь глав держав і глав урядів багатьох інших країн — членів Організації Об'єднаних Націй дала значні результати. Виступи керівників делегацій соціалістичних країн пролунали, як голос нового, справедливого світу,

який несе народам щастя і процвітання на землі.

Далі тов. Хрущов докладно спинився на тих змінах у світі, які сталися за 15 років з часу створення ООН. Після другої світової війни, під час створення ООН, капіталістичний лад займав пануюче становище в світі, ще цупко трималась колоніальна система. Але з того часу в Європі і Азії виник ряд нових соціалістичних держав. Вони не тільки виникли, але швидко зміцнилися, показавши переваги над капіталістичним ладом у піднесенні економіки і добробуту народних мас, у розвитку науки і культури.

Саме соціалістичні країни йдуть попереду по темпах зростання виробництва, по освоєнню космосу, по мирному використанню атомної енергії. Виникнення світової соціалістичної системи має вирішальне значення для розвитку всього людства, для його долі.

Величезні зміни за цей період зазнав і колоніальний світ. Розвалюються колоніальні імперії. Можна навіть сказати, що колоніальні імперії розвалилися і тепер тріщать їх уламки.

Істотно змінилося становище колишніх великих колоніальних держав, зокрема, Англії і Франції. США, як і раніше, залишаються наймогутнішою капіталістичною державою. Але якщо раніше США були притягальною силою, як країна висхідного монополістичного капіталу, були притягальними своєю демократичною буржуазною конституцією, то тепер це втрачено. Нині США — реакційна держава, яка проводить імперіалістичну політику, є лідером колонізаторів. Тепер діють сили, які відштовхують народи та держави від США.

Імперіалістичні держави, відмічає тов. Хрущов, щоб закріпити за собою пануюче становище в ООН, хочуть спиратись на військову силу. Це панування вони хочуть удержати за собою, хоч історія їх позбавила цих прав.

Треба організаційну структуру ООН побудувати так, говорить тов. Хрущов, щоб три групи держав, а саме — соціалістичні, імперіалістичні і нейтралістські — мали рівне становище при розв'язанні міжнародних питань, від яких багато в чому залежить, бути війни чи бути миру.

Якщо раніше, в період створення ООН, було названо п'ять великих держав: Сполучені Штати Америки, Радянський Союз, Китай, Англію, Францію, то тепер список цих великих держав, природно, значно розширився. Звичайно, не можна тепер, включаючи в цей список Францію і Англію, не включати Індію і Індонезію, не кажучи вже про відновлення прав народного Китаю.

Необхідність зміни організаційної структури повністю стосується виконавчих органів ООН, її генерального секретаря. Не може одна людина виражати об'єктивно зразу інтереси трьох груп держав.

Радянський Союз, говорить він, уже не раз заявляв, що питання про роззброєння — це центр усіх життєвих міжнародних питань сучасності. Збереження миру в умовах неподільного панування імперіалізму було б неможливим. Але з появою нової суспільної системи — соціалізму, який іде на зміну капіталізмові, становище змінилося. Соціалістичний лад — це більш прогресивний лад, він встановлює нові закони у відносинах між людьми, народами і державами.

Наївно було б думати, говорить тов. Хрущов, що капіталістичні країни пішли б на роззброєння, якби вони були сильніші від соціалізму. Тепер становище таке, що світова система соціалізму, прийнявши, не слабша, ніж країни, об'єднані Сполученими Штатами в такі воєнні агресивні блоки, як НАТО, СЕАТО і СЕНТО. Тепер соціалістичні країни мають небачені раніше засоби впливати на капіталістичні країни і, якщо хочете, навіть змусити їх до угоди про роззброєння.

Якщо ж ураховувати національно-визвольний рух народів, сили народного руху за роззброєння і мир в усіх країнах, а також наявність в нинішніх умовах миролюбних настроїв серед певної частини буржуазії, то на користь роззброєння говорять не тільки наші матеріальні можливості для нищівної відсічі проти будь-якого нападу на соціалістичні країни, але й підтримка нашої боротьби за мир і припинення гонки озброєнь народами всього світу.

Далі тов. Хрущов спинився на питаннях надання незалежності колоніальним народам. Радянський Союз, говорить він, з усією рішучістю поставив питання на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН про повну і негайну ліквідацію колоніалізму — цієї огидної спадщини варварства і дикості минулих століть.

Декларацію про надання незалежності колоніальним країнам і народам вітали і схвалили багато делегацій в Організації Об'єднаних Націй, вона дістала палку підтримку всіх волеюбних народів. Генеральна Асамблея визнала висунуте Радянським Союзом питання про ліквідацію колоніалізму найважливішим питанням, яке включено для обговорення на пленарних засіданнях Асамблеї.

Тов. Хрущов далі показав ганебну поведінку Секретаріату ООН, генерального секретаря цієї організації Хаммаршельда, які своїми діями паралізували діяльність законного уряду і

Хай живе ленінська миролюбна зовнішня політика Радянського Союзу — політика мирного співіснування держав з різним суспільним ладом, зміцнення миру і безпеки народів, поважання їх свободи та незалежності, розвитку широких економічних і культурних зв'язків!

парламенту Республіки Конго. Настане час, заявляє тов. Хрущов, коли Республіка Конго твердо стане на ноги і міцно забезпечить свою незалежність.

В заключній частині своєї промови тов. Хрущов дякує радянським людям, які надіслали на адресу радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН тисячі листів і телеграм з добрими побажаннями відстояти справу миру і незалежності народів на землі.

Відмітивши, що наші відносини з США погіршилися, глава радянського уряду заявив:

— Але хоч які тепер холодні наші відносини з Сполученими Штатами Америки, ми будемо продовжува-

ти ленінську політику мирного співіснування. Ми впевнені, що настане час, коли відносини між нашими державами, нашими народами, нашими урядами поліпшаться.

Але щоб наблизити цей час і щоб відбити охоту у Пентагону, у американських агресивних кіл займатися провокаціями проти Радянського Союзу, треба, щоб наша економіка розвивалась високими темпами, щоб на належному рівні була наша наука, щоб наша армія мала найсучасніші засоби озброєння.

Треба все робити для того, щоб неухильно підвищувалась продуктивність праці, забезпечувати зростання економіки, науки, культури,

підносити життєвий рівень народу з тим, щоб у мирному змаганні з капіталізмом на практиці демонструвати великі переваги соціалізму, велику силу вчення марксизму-ленінізму.

Промова тов. Хрущова, вислухана з величезною увагою, не раз переривалась бурхливими оплесками.

Учасники мітингу одностайно прийняли резолюцію, в якій цілком і повністю схвалюється ленінська зовнішня політика Радянського уряду, схвалюється надзвичайно плідна робота радянської делегації на XV сесії Генеральної Асамблеї ООН у боротьбі за мир на землі і свободу колоніальних народів.

(ТАРС)

НАЗУСТРІЧ 43-М РОКОВИНАМ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ

РАДІСТЬ ПЕРЕМОГИ

20 жовтня о 17-й годині 45 хвилин у промислову експлуатацію зданий одинадцятий, передостанній агрегат Кременчуцької ГЕС.

У ТУРБІННОМУ залі хвилями розходиться тепле повітря. В розміреному гулі діючих агрегатів тонуть голоси будівельників і монтажників. З сусідніх секцій сюди прийшли бетонярі у сірих куртках, ви-

му проявив колектив, очолюваний кадровим монтажником Костянтином Кисельовим — учасником монтажу агрегатів на п'ятнадцяти гідроелектричних станціях країни.

Нарешті всі приготування до пуску одинадцяті турбіни закінчені. Поворот вимикачів. Прийшли в рух стрілки на численних приладах щита управління. Генератор одинадцятого агрегату збуджено. О 17-й годині 45 хвилин вечора одинадцятий агрегат був синхронізований і включений в систему «Дніпроенерго».

— У добру путь! — за давньою традицією говорять будівельники і монтажники.

Тепер славний колектив «Кременчукгесбуду» готується взяти свій останній рубіж — він зобов'язався достроково, до 31 жовтня, поставити під промислове навантаження останній, дванадцятий агрегат станції і дати ГЕС в експлуатацію на повну потужність. Пуск усіх генераторів станції в експлуатацію на рік раніше урядового строку має велике народногосподарське значення: за рахунок цього країна одержує понад 500 мільйонів карбованців економії.

Ось чому з таким небувалим ентузіазмом трудяться в ці дні учасники ударної комсомольської будови на Дніпрі. За ініціативою комсомольської організації «Кременчукгесбуду» на будові тепер проводяться масові ударні недільники суботники. Комсомольці та молоді в позаурочний час допомагають очищати від будівельних відходів турбінний зал дванадцятого агрегату. В таких недільниках вже взяли участь комсомольські організації автотранспортного управління (секретар Микола Шрамко), арматурного цеху ремонтно-механічного заводу (секретар Геннадій Самарець), управління механізації (секретар Геннадій Куз-

нецов). З молодим запалом трудяться на недільниках комсомольці Микола Москальчук, Тетяна Онищук, Лідія Коваленко та інші.

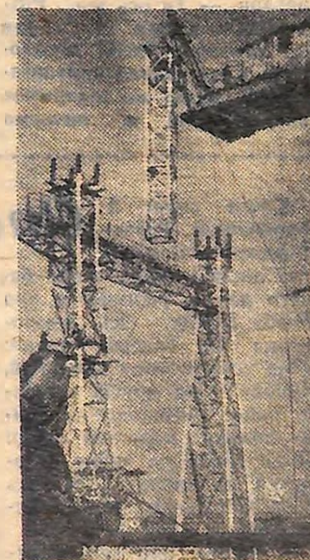
Тим часом монтажники бригад К. Кисельова та О. Никітіна вже закінчили монтаж обмотки статора, встановили вал генератора і полюси дванадцятого агрегату. Нову славу виробничу перемогу здобула бригада гідромонтажників Олександра Лебедева. Цей колектив достроково встановив останню, четверту за рахунком 45-метрову вихідну опору лінії електропередач на роздільному бичку будинку ГЕС і водозливної греблі (знімок внизу).

Хороша слава у ці передпускові дні йде на будові про трудові діла електрозварниці Євдокії Сопільняк.

конкроби дільниці «Гідроелектромонтаж» і працівники управління «Кременчукгесбуду».

Багато трудового героїзму проявив колектив, очолюваний кадровим монтажником Костянтином Кисельовим — учасником монтажу агрегатів на п'ятнадцяти гідроелектричних станціях країни. Нарешті всі приготування до пуску одинадцяті турбіни закінчені. Поворот вимикачів. Прийшли в рух стрілки на численних приладах щита управління. Генератор одинадцятого агрегату збуджено. О 17-й годині 45 хвилин вечора одинадцятий агрегат був синхронізований і включений в систему «Дніпроенерго». У добру путь! — за давньою традицією говорять будівельники і монтажники. Тепер славний колектив «Кременчукгесбуду» готується взяти свій останній рубіж — він зобов'язався достроково, до 31 жовтня, поставити під промислове навантаження останній, дванадцятий агрегат станції і дати ГЕС в експлуатацію на повну потужність. Пуск усіх генераторів станції в експлуатацію на рік раніше урядового строку має велике народногосподарське значення: за рахунок цього країна одержує понад 500 мільйонів карбованців економії. Ось чому з таким небувалим ентузіазмом трудяться в ці дні учасники ударної комсомольської будови на Дніпрі. За ініціативою комсомольської організації «Кременчукгесбуду» на будові тепер проводяться масові ударні недільники суботники. Комсомольці та молоді в позаурочний час допомагають очищати від будівельних відходів турбінний зал дванадцятого агрегату. В таких недільниках вже взяли участь комсомольські організації автотранспортного управління (секретар Микола Шрамко), арматурного цеху ремонтно-механічного заводу (секретар Геннадій Самарець), управління механізації (секретар Геннадій Куз-

(знімок зліва). Вони виконують норму двох виробничників.

Пройде ще якихось півтора тижня, і скорений Дніпро вдарить об лопати дванадцятого агрегату Кременчуцької ГЕС — потужного дніпровського гідровелетня.

В. КРАМАРЕНКО.
Фото Г. Чобітка.

**ДРУЗІ
ХОРОШІ ТВОЇ**

**Комсомольський
ВАТАЖОК**

СЕКРЕТАР райкому комсомолу Іван Оковитий вже після зборів сказав:

— Не бійся, Ніно. Освоюйся поки що. А ми тобі завжди допоможемо, навчимо, підкажемо.

Міцно потис руку і поїхав. А ти тут сиди, ламай голову, організовуй... Збори проводились від випадку до випадку, у багатьох комсомольців дисципліна нікудишня, окремі вже по шість місяців не платили членських внесків. Та Ніно не лякає те, що доведеться ходити за кілька кілометрів у віддалені бригади. То нічого, що в неї і освіта невелика, — вчитиметься.

Але з чого починати? За що ж братися спершу?

Антипенко, Теллюк, Сагун, Мітленко... Скільки вже тих секретарів переобирали, а робота шкунтильгала. Оберуть нового вожака, загоряться на деякий час комсомольський вогник, а потім знову притухає. Зустрінуться хлопці з першими труднопісцями чи невдачами, пахнуть перед ними, опускають руки, просять звільнення. А ще й в армії були, десятирічки покінчали.

Ніна ж по закінченні семірички з рік працювала в школі, а згодом пішла на свиноферму. Вона ніколи не скаржилась на свою зайнятість, з готовністю бралася за будь-яке комсомольське доручення і завжди справно його виконувала. Ось уже третій рік вона — беззмінний член комітету, агітатор на комсомольсько-молодіжній фермі, а тепер стала секретарем.

Наступного дня прокинулася о четвертій і подалася на ферму. Коли проходила повз телятник, почула в передранковій тиші голоси двох літніх колгоспниць.

— Бач, Насте, казала, що треба гній із стайні подати від приміщення складати. Не послухали мене, і двері вже піяк відчиняли.

— Бригадир же говорив: скидайте недалеко, скоро його на поля вивеземо.

— Теревені то все...

Спочатку і не звернула уваги на цю розмову. А коли вичищала з станків, згадала про неї. Упоравшись, Ніна підійшла до своєї подруги Марії Цюмки порадитись. Вона ж передова свинарка колгоспу, член райкому комсомолу і взагалі авторитетна дівчина.

— А я про це сама думала і хотіла викласти тобі свої плани, — зраділа Марія, вислухавши нового секретаря. — Ти ось що... Рознесемо корми і сходи до контори. Треба поговорити з секретарем парторганізації. Якщо він підтримає нас, сьогодні ж почнемо

створювати бригади по вивезенню гною на поля!

Того дня активісти Валентина Челован, Алла Барвінок, Валентина Виборна пішли по селу. Заходили в кожну хату, говорили з хлопцями і дівчатами. Створювалися бригади. Ніна і Марія раділися з бригадирами, домовлялися за трактори.

Надвечір скликали засідання комітету комсомолу. Дехто говорив:

— Ти дивись, як Ніна береться за діло. Вчора її лише обрали, а вона сьогодні вже скликає комітет. Опер, мабуть, заживе наша організація...

Ім відповідали скептики: — Спочатку всі беруться. Вона теж згодом прохолоне, і все лишиться по-старому.

А тим часом у невеличкій кімнаті бібліотеки проходило засідання комітету з участю секретаря партійної організації. Воно було недолгим. Затвердили склад бригад, признали бригадирів, за бригадами затвердили агітаторів, прийняли зобов'язання.

Наступного дня дві комсомольсько-молодіжні бригади на чолі з Іваном Сагуном та Василем Поліщуком ще вдосвіта приступили до роботи... Село прокидалось від бадьорих комсомольських пісень і могутнього реву тракторів.

Комсомольсько-молодіжні бригади колгоспу імені Свердлова зайняли перше місце в Бобринецькому районі по вивезенню місцевих добрив на поля. Це підбадьорило комсомольців, вселило віру в організаторські здібності їхнього вожака.

В районі почалася контракція телят. До колгоспників пішли з колективними договорами активісти тт. Борщенко, Леонова, Челован. І з цією роботою комсомол з честю справився. Під час місячника лісу і саду молоді посадили понад дві тисячі дерев. Одне з перших місць в районі знову зайняла комсомольська організація колгоспу імені Свердлова і по розповсюдженню літератури серед населення.

Тепер у клубах колгоспу постійно проходять вечори відпочинку, вечори молодих тваринників, дівчат. Комсомольська організація користується неабияким авторитетом у правління артілі і серед населення. За останній час 25 молодих колгоспників вступили до комсомолу. Нелегко було комітету комсомолу організувати вечірню школу. І все ж справа зроблено. Разом з Ніною Коваль до навчання приступили ще 20 комсомольців. Серед них і Микола Клевач. Скільки часу потратила Ніна, щоб залучити його до навчання в школі!

Зараз в організації напружена пора. Понад 50 молодих колгоспників збирають високий врожай на кукурудзяних плантаціях.

— При проведенні будь-якого заходу ми обираємо таку форму роботи, щоб вона була новою, щоб давала можливість творчо працювати, з вогником, з комсомольською романтикою. Творчий, а не казенний підхід до роботи з молоддю і є запорукою наших успіхів, — якось розповіла Коваль на семінарі секретарів у райкомі комсомолу.

Дівчина вже часто виступає і ділиться досвідом, хоч сама працює секретарем всього близько року. Адже їй і про що розповісти.

В. ПРОЦЕНКО, позаштатний кореспондент «Молодого комунара». Бобринецький район.

Читачу, коли ти з приємною насолодою смакуєш цукерки, згадай очо симпатичну дівчину — Марію Гончаренко. Це вона, дражеровишня Кіровоградської кондитерської фабрики в роботу вкладає свою невсипущу комсомольську енергію. 110—115 процентів за зміну — такий її виробничий показник.
На знімку: Марія ГОНЧАРЕНКО.
Фото О. ВАСЮКІЧЕВА.

Книга скарб і пропозицій Грузької лікарні. Вона може багато дечого розповісти про Любу Пойду. Ось пенсіонерка О. Танська пише: «Від усього серця дякую їй, любій». І на другій сторінці напис: «Виношу сердечну подяку медичній сестрі Любі Пойді за чуйне ставлення до хворих. Житель села Обознівки Н. Скрипченко».

Спасибі тобі, дівчино

закінчивши Кіровоградське медичне училище. Тепер вона одна з кращих медсестер Грузької лікарні, Кіровоградського району.

Поважають її хворі за працьовитість і щоденні турботи, за те, що любить вона свою професію.

— Не знає відпочинку наша сестричка, — говорять хворі.

— Так працює Люба Пойда. 18—20 хворих, яких їй щоденно доводиться обслуговувати, не забувають сказати Любі усвід: — Щире спасибі тобі, дівчино!

І. НАЗАРТІЯ, наш позаштатний кореспондент.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 23 жовтня 1960 р., 2 стор.

Валерій знайшов своє покликання

НЕ ШУКАВ Валерій Молчанов легких шляхів у житті. Зразу ж після десятирічки прийшов на Кіровоградський олійжиркомбінат. Спочатку працював слюсарем, а згодом став помічником шерестувальника. Зараз працює вальцівником.

Неспокійна робота у комсомольця, та вона йому по душі. Весь час він забезпечує безперебійну подачу м'якни і попереднє знімання олії.

Полюбилась Валерію робота на олійжиркомбінаті, і він вирішив стати висококваліфікованим виробничником. Зараз Валерій Молчанов відвідує 10 клас вечірньої школи з тим, щоб добре підготуватися до вступу в інститут харчової промисловості.

О. ГАЙКО.

ДРУЖИННИКИ

— Всім покажу, хто я такий! — горланів сп'янілий парубічок у клітчастій сорочці навипуск, плентаючись по алеї парку. — Ви мене ще визнаєте!

З ТЕХНІЧНОГО УЧИЛИЩА

Але ось з-за повороту показалися дружинники. І одразу хулігана неначе хтось підминув. Притих, зробив вигляд, що це зовсім не він тільки що викрикував.

— Пройдіть з нами в штаб.

— Так я ж нічого...

— Ходімо, ходімо.

Довелося підкоритися, нічого не поробиш.

Це тільки один епізод з діяльності народної дружини Знам'янського технічного училища № 2, яку очолює К. Гузь. А скільки хороших справ на рахунок дружинників! Окремі з них, як наприклад, Олексій Борщ, самовіддано виконують свій обов'язок, завжди рішуче виступають на захист громадського порядку. За це й поважають знам'янчани юнаків з кумачевими пов'язками.

Б. ВОРОНА, секретар комсомольської організації училища.

Щасливої пугі!

Б'ЮТЬ барабани, дзвінок лунає піонерський горн. Колонна учнів Кіровоградської школи № 27 проходить святково прикрашеним подвір'ям обласного військкомату, де відбувається урочистий мітинг, присвячений провадам юнаків до лав Радянської Армії. Діти поздоровляють майбутніх воїнів з визначною подією в їх житті. І бажують щасливої солдатської пугі.

— Будьте пильні, сини, свято оберігайте землю нашу, — говорить від імені батьків призовників Алла Григорівна Вишнякова.

Із словом-відповіддю виступив призовник Вячеслав Черняев. Він запевнив присутніх на мітингу, що молоді кіровоградці з честю випрацюють довіря своїх батьків і старших товаришів.

Щасливої ж пугі, молоді кіровоградці!

У вищий клас

вищий клас. Будеш обслуговувати тракторну бригаду.

У Івана аж посвітліло на душі. Та під'їжджаючи до стану, раптом завагався: «А що, як дядько Василь не візьме?»

Аж назустріч йому сам бригадир:

— Ну, як справи, Ваню?

— Прибув у ваше розпорядження.

— От і добре! Будеш підвозити до тракторів пальне, мастило, воду, словом, все необхідне.

... Більше року Іван обслуговував тракторну бригаду. Багато чому навчився у механізаторів.

Стукотіли колеса по рейках. Все ближче й ближче наближав поїзд демобілізованого Івана Єгорова до рідних місць.

— Тепер куди, друже, помандруєш? — питали перед від'їздом однополчани.

— В колгосп, трактористом! — гордо відповідав солдат.

Ще й не надивилися рідні на змушненого Івана, а він уже майнув у Гайворон, у школу механізації сільського господарства. Повернувся через рік. І

зразу ж побіг на стан. Подавав бригадирові свідоцтво.

Той глянув, потис руку юнакові.

Доручили Івану «КДП-35».

— Старенька вже машина. Але вона ще багато користі принесе, — напучував його бригадир.

З любов'ю взявся комсомолец за діло. Дбайливо ставився до трактора, ніколи не розпочинав роботи, попередньо не оглянувши, не змастивши його. Три роки трудився Іван Єгоров на старому «КДП-35». І де б не працював, завжди норми перевиконував.

А недавно колгосп купив трактор «Беларусь». І, як завжди буває, нову машину вручають кращому з кращих. У правлінні артілі і в тракторній бригаді вирішили без вагань вручити її комсомольцю Івану Єгорову. Мабуть в житті юнака не було радіснішої хвилини, ніж у цей день: адже мети, до якої вперто крокував, досягнуто — він перейшов у вищий клас роботи.

С. РУДИЯ,

с. Грузьке, Голованівського району.

ДВА роки тому недалеко від Комсомольська-на-Амурі розгорілося будівництво найбільшого на Далекому Сході целюлозно-паперового комбінату і міста Амурська. Тисячі посланців комсомолу, які прибули в тайгу, стали першокласними будівельниками. Немало трудиться тут і демобілізованих воїнів.

Два товариші, два сталінградці сержант Володимир Козаков і ефрейтор Михайло Вострокнутов після демобілізації вирушили на Далекій Схід. Тепер Володимир працює електроварником, а Михайло — шофером. Не помилилися друзі, по дусі прийшлися їм ці місця. Не так давно вони подружили з демобілізованим моряком Тихоокеанського флоту комсомольцем Володимиром Поповим, який прийняв на роботу помічником крановщика.

Ось ідуть три чоловіки, які змінили башту танка і бовну рубку корабля на мирну професію.

— Тут піднімуться цехи комбінату, — розповідає Михайло.

Фото Н. СУРОВЦЕВА.

ПОДЯКА МАТЕРІ

ГОЛОВНИЙ старшина Іван Тараненко проходив військову службу на Тихоокеанському флоті. За успіхи в бойовій і політичній підготовці наказом командира з'єднання І. Тараненко був занесений в «Книгу пошани» корабля і нагороджений грамотою. Командування і комсомольська організація екіпажу, в якому служив головний старшина, передає велике спасибі його матері Карасенко Олександрі Іванівні.

Хоч Іван Тараненко демобілізувався, але його слава служба на флоті в яскравим прикладом для всіх воїнів-тихоокеанців.

Зараз Іван Тараненко живе у селі Комишувате, Ново-Українського району, за десять тисяч кілометрів від нас, але його приклад надихає воїнів на бойові подвиги.

Ю. БУШУЄВ, м. Владивосток.

Ще не пізно

Осипається золоте листя, зачастили дощі, похолоднішало ранками. Осінь вступила в свої права. А незабаром і зима. Закінчуються польові роботи на колгоспних ланах. Більше буде вільного часу у трудівників села. А як проведуть вони своє дозвілля у довгі осінні і зимові вечори? Чи підготовлені до роботи в нових умовах клуби і бібліотеки?

Наша рейдова бригада перевірила готовність ряду культосвітніх закладів Бобринецького району до роботи в осінньо-зимовий період.

Тарасівський сільський клуб. Хороше приміщення, збудоване два роки тому колгоспом імені Суворова. Просторий зал, бібліотека, фойє, кіноапаратна, кімната для перемотування фільмів. Завідуючого клубом Анатолія Орзу, ми зустріли в залі.

— Ну, як справи? — Непогано. Я лише недавно прийняв клуб, але поступово починаю входити в курс справ. Вже організовано гуртки художньої самодіяльності. Будемо готувати програму до свята тваринника та 43-х роковин Великого Жовтня. Клуб до зими готовий.

— А чим сьогодні займаєтесь? — Вчора був разом з колгоспниками на полі, — відповідає Анатолій, — допомагав збирати кукурудзу. Там же провів і бесіду. А сьогодні скриплюю деякі стільці, виготовляю наочну агітацію.

Всі плакати і лозунги, які розміщені у фойє, зроблені руками Анатолія особисто.

Не впізнали тепер приміщення Апелівського сільського клубу. Влітку воно було відремонтоване, добували фойє, дві кімнати

госпу т. Пономарчуком і завідуючим районним відділом культури т. Слободенюком так і відрубав:

— І не джидете, щоб я вам (?) ремонтував клуб!

Дивна логіка! Адже в селі понад двісті дворів, де живуть трудівники артілі, яку чоловею т. Подлесний. Але цей керівник чомусь вважає, що клуб потрібний комусь іншому, а не колгоспникам.

У тісному, непридатному приміщенні знаходиться і Василівська сільська бібліотека. Не завезено паливо в Ново-Гомельській бригадний клуб цього ж колгоспу.

А тепер звітаємо до Федорівського сільського клубу, Дончанської сільради. Поряд розміщена і приклубна бібліотека. Ніякого ремонту тут не проводиться вже кілька років. В бібліотечі не полагодилися вікна, двері порозсипалися, світяться стеля. Під час дощу в бібліотечі повно води, а зимою — снігу. Голова сільради т. Коваленко не вживає ніяких заходів для підготовки цих культосвітніх закладів до зими.

В непристосованому тісному приміщенні знаходиться Березівська сільська бібліотека, де немає навіть можливості організувати вільний доступ до книжкового фонду. Голова колгоспу ім. Шевченка т. Мандригеля вже два роки обіцяє передати під бібліотеку приміщення колишньої контори, яке пусте, але його обіцянки — пусті теревені.

Зима не за горами. Тому сільські Ради, правління колгоспів району повинні подбати про ремонт клубів, бібліотек, забезпечити їх паливом, необхідним обладнанням, зробити все, щоб трудівники колгоспних полів мали змогу культурно проводити своє дозвілля.

Рейдова бригада: І. ОКОВИТИЙ, секретар Бобринецького райкому комсомолу, А. ГЛІБЕНКО, заступник начальника міської пожежної охорони, В. ІВАНОВ, інспектор районного відділу культури.

Середньої школи в минулому році заклали фундамент клубу. Але далі цього справи поки що не йдуть. Не мають наміру ремонтувати і старе приміщення.

— Що ж думаєте робити далі? — запитуємо у голови Василівської сільської Ради т. Швириєва.

Сергій Захарович знизує плечима: — Сільрада не має коштів на капітальний ремонт, а колгосп імені Кірова не хоче ремонтувати клуб.

Голова правління артілі ім. Кірова т. Подлесний у розмові з секретарем комсомольської організації колгоспу.

Голова правління артілі ім. Кірова т. Подлесний у розмові з секретарем комсомольської організації колгоспу.

Семигодинний робочий день... Більше стало часу для відпочинку, навчання, суспільної праці. У нашій країні багато робить для культури, щоб трудящі мали можливість цікаво проводити своє дозвілля. Саме цієї меті служать і народні університети.

Працює такий університет і в Кіровограді. На його трьох факультетах — літературному, музичному і театральному — навчається велика кількість слухачів. Кращі спеціалісти міста і області читають лекції в університеті культури. Майже всі вони супроводжуються ілюстративним матеріалом: відвідувачі нашого учбового закладу мають змогу послухати хороших читців-професіоналів, побачити кінофільми про творчість письменника, композитора, дізнатися про новини літератури.

Завдання університету

культури — розширити світогляд своїх слухачів, понайти їх з класичною спадщиною видатних діячів культури і найбільш значними творами сучасного мистецтва.

У цьому році університет культури починає свою роботу за загальнофакультетським заняттям, яке відбувається 26 жовтня в Будинку культури імені Калініна о 19 годині. Буде прочитана лекція з питань естетики, а потім присутні подивляться концерт з участю кращих колективів художньої самодіяльності міста.

Т. ЖАРКИХ, ректор університету культури, кандидат філологічних наук.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 23 жовтня 1960 р. 3 стор.

цікавих зустрічей

РОМАНИ Миколи Островського «Як гартувалася сталь» і «Народжені бурєю» давно стали настільними книгами не тільки радянської молоді, а й мільйонів юнаків і дівчат багатьох країн світу. Як відомо, смерть обірвала роботу письменника-бійця над своїм другим твором.

По розмаху свого задуму, писав Борис Полевой, і по охопленню подій, по рівню революційного гарту незавершений роман «Народжені бурєю» справляє дуже сильне враження. І справді, у ряді сцен, таких, як звернення подвигу Андрієм Птахою, як епізод у залізничній будці, та інших автор досягає видатних художніх вершин.

Читачі розлучаються з молодими героями у важкий для відчайдушний опір, хоч усвідомлюють майже повну безнадійність свого становища. Що ж далі сталося з комсомольцями? Про це розповідає нижче сестра Миколи Олексійовича — Катерина Олексіївна Островська, директор Сочинського музею, який носить ім'я письменника.

Доля героїв роману „НАРОДЖЕНІ БУРЕЮ“

ЗА ЗАДУМОМ Миколи Олексійовича всі його комсомольці, пройшовши через брід громадянської війни, мали стати активними будівниками нового життя. Коротко, за спогадами, пишу про те, що доводилося чути від брата про дальшу долю Андрія, Раймонда і його друзів, а також про те, як повинно було скластися життя персонажів роману з ворожого табору.

ОЛЕСЯ Слідом за своїм батьком, машиністом Комвалло, йде в Червону Армію Олесь. Обрізавши свої чудові коси і переодягнувшись у чоловічий костюм, вона перетворюється в привабливого юнака. Стала вона відчайдушним вершиком-кавалеристом у дивізії, якою командував Шабель. Бойовий комдив говорить Олесі про свою любов, і вона погоджується стати його дружиною, але тільки після визволення України від ворогів.

Та Шабель не додержав слова вірності. Олесь довідується про його скороминущий зв'язок з іншою жінкою. Вона не прощає зради і рішуче пориває з ним. Повернувшись після війни в рідне місто, Олесь чує розповіді про фронті подвиги Андрія, який здобув собі славу безстрашного бійця. А незабаром у місті появилася й сам Андрій...

АНДРІЯ ПТАХА Андрій Птаха, довідавши с'я про рішення Олесі зв'язати своє життя з Шабелем, тяжко переживає втрату коханої дівчини. На фронті, в бою, він

провів цю громадянську війну, довго не зустрічав Олесю, але забути її не міг. Коли він повернувся додому, на його грудях горів орден Червоного Прапора. З невимовною радістю довідався Андрій, що Олесь в місті, що вона вільна. Вони зустрілися, як старі друзі. Олесю зворушує відданість і вірність Андрія. Вона відчуває, що тепер, коли немає батька, Андрій — найближча і найдорожча для неї людина.

РАЙМОНД Микола Олексійович з посмішкою говорив про їх щасливе і дружнє життя, про те, який гарненький, чорноокий хлопчик ріс у них і як любив та балував його Андрій.

Як складеться життя Раймонда, Микола не говорив. Можливо, що йому самому було це не досить ясно. Одне було твердо відомо: Раймонд піде шляхом батька, загартованого, стійкого бійця великої партії.

Вихований у сім'ї революціонера, він не знає вагань, йде на найнебезпечніші ділянки боротьби, працює в підпільних більшовицьких організаціях Польщі і Чехословаччини.

Раймонд уособлює віддану і відважну зміну, яку виростили і виховали старі більшовики.

Брат дуже любили говорити про Василька. В цей образ, безумовно, вкладено багато автобіографічного. Сам Микола Островський, будучи підлітком, розглядавав за дору-

ченням підпільного ревкому листівки із зверненням до німецьких солдатів. І Василько безстрашно й сміливо на очах у жандармів розповсюджує відозви більшовиків до жителів міста. Так само, як і Коля Островський, Василько втік до Червоної Армії. Він став улюбленим вихованцем кавалерійської частини.

Андрій не знав, де перебував його одчайдушний братусь, і дуже турбувався про нього. І ось одного разу, зовсім випадково, він зустрів його на фронті. В палаці, що спустилася до самих брів, у широкій і довгій, не по зросту шикелі він був таким кумедним, що Андрій голосно, від усього серця розреготався перш ніж обняти братуся.

Після цієї зустрічі брати надовго розлучилися. Василько лишився в полку й після війни, виріс там і звідти потрапив до льотної школи, коли настав час призову до Червоної Армії.

Трагічно склалися спочатку життя Пшенічка. В перших же боях громадянської війни він втратив ногу. Неможливість брати участь у боротьбі з ворогами, свідомість своєї неповноцінності гнітили його. В шуканні роботи він потрапив на водяний млин.

Тут він зустріся з Франціскою. Вона не захотіла більше миритися з депортизмом і похмурою озлобленістю свого чоловіка, пішла від нього до родичів — власників млина.

Леон і Франціска покохали одне одного, але щастя їх не виявилось нічим.

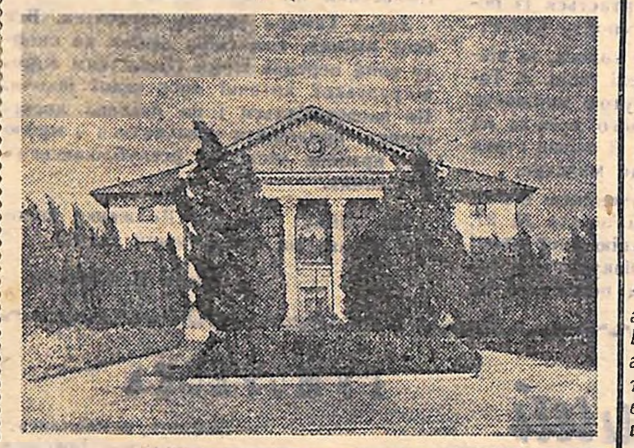
Франціска страждає: їй здається, що оточуючі з жалістю дивляться на неї, красиву, здорову жінку, яка зв'язала себе з калікою.

Леонові зрозумілі переживання коханої жінки. І хоча йому було дуже тяжко, але він не став удержувати Франціску, коли вона сказала, що залишає його. Пшенічек добирається того, що знову потрапляє на фронт і стає хвацьким кулеметником.

Вся сім'я Міхельсонів (Мейер і руденський старик-батьки) стає жертвою погрому в момент загарбання містечка білобандитами. Тільки завдяки щасливій випадковості вціліла Сарра. Над тілами дорогих їй людей Сарра поклялася всі свої сили віддати боротьбі за свободу народу.

І справді, в ім'я цієї великої мети вона відмовля-

ОЛЕКСАНДРІЯ. Будинок культури і відпочинку гірників у селі Димитрово. Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

ється від особистого життя. Цілоком і безроздільно віддається революційній роботі і виростає до великого партійного працівника.

ЕДВАРД «Було б неприємним уобрази Едварда. Він не гаєне в громадянській війні, — сказав якось Микола Олексійович. — Хай молоді знає, що далеко не всі вороги народу було тоді винищено, що лишилися такі ось Едварди — вороги небезпечні, безпринципні, непримиренні, готові буквально на все, аби тільки повернути свої маєтки, і капітали. Хай молоді знає, що з ними ще має бути жорстока «сучка».

В дальшій боротьбі з народом за свої колишні володіння Едвард показує своє справжнє «обличчя», і воно настільки огідне, що його дружина, яка раніше віддано кохала його, не може більше лишатися з ним.

Після війни він займає великий дипломатичний пост у Франції.

К. О. ОСТРОВСЬКА.

ДЛЯ ВАС, ДОПИТЛИВІ

Семигодинний робочий день... Більше стало часу для відпочинку, навчання, суспільної праці. У нашій країні багато робить для культури, щоб трудящі мали можливість цікаво проводити своє дозвілля. Саме цієї меті служать і народні університети.

Працює такий університет і в Кіровограді. На його трьох факультетах — літературному, музичному і театральному — навчається велика кількість слухачів. Кращі спеціалісти міста і області читають лекції в університеті культури. Майже всі вони супроводжуються ілюстративним матеріалом: відвідувачі нашого учбового закладу мають змогу послухати хороших читців-професіоналів, побачити кінофільми про творчість письменника, композитора, дізнатися про новини літератури.

Завдання університету

Живий герой твору

ОЛЕНА Панасюк, групорг комсомольсько-молочницької ферми колгоспу імені Кірова, часто збирає молодих колгоспників і проводить з ними голосні читки книг і газет. Ось і сьогодні зійшлися разом, щоб дочитати «Порт-Артур».

— Добре було б зустрітись з кимось із учасників цих подій, — сказала доярка-комсомолка Валентина Гранкіна.

І підтримали подруги. Олена розповіла про бажання дівчат членом комітету комсомолу. І ось одного дня до ферми підїхала легкова автомашинна. З неї вийшов бадьорий діток з сивою борідкою.

— Знайомтеся. Це Петро Дмитрович Чоботар — учасник боїв за Порт-Артур, — повідомила Олена.

Довго тривала розмова. П. Д. Чоботар розповів, як служив на кораблі «Севастополь», як першим пострілом з гармати влучив у борт двотрубного японського судна, за що був нагороджений.

Затамувавши подих, слухали молоді тваринники розповідь про загибель «Петропавловська» і капітуляцію Порт-Артура, про знущання японців над військовополоненими, про бунт російських солдатів у містечку Хамодерн.

Дівчата широк дякували Петру Дмитровичу за яскраву розповідь, вручили йому букети живих квітів і побажали довгих років життя і доброго здоров'я.

Л. КОТЛЯР, юнкор. Ново-Миргородський район.

ПОЗНАЙОМТЕСЯ:

Майстер спорту Тамара Долженко

Був грудень 1959 року. Морозний вітер гнав по Хрещатику зграйки сніжинки, насвистував у проводах. Холодно. А в гімнастичному залі Київського Будинку фізкультури зібралися болітники республіканських змагань із спортивної гімнастики.

Ось на килим виходить струнка білява дівчина. Глядачі з недовірям посміхаються:

— Ну на що здатне таке крихітне дівча?

Та проходить якась мить, і болітники починають із захопленням стежити за кожним рухом кіровоградки Тамари Долженко. Точність і еластичність виконання вільних вправ захоплюють навіть досвідчених суддів, які нараховують гімнастиці відмінну кількість балів.

З Києва Тамара повертається із почесним званням майстра спорту СРСР.

Глухо цокотіли вагонні колеса, за вікнами пропливали засніжені поля. А Тамара сиділа над розгорнутою книжкою. Та не про зміст написаного думала на той час гімнастка. Перед її очима стояв довгий, нелегкий шлях до майстра.

Ось вона, ще будучи ученицею п'ятого класу Кіровоградської школи № 27, вперше прийшла в секцію спортивної гімнастики. Вчителька фізкультури Алла Степанівна Шлапачук похвалила за

ПРОЧИТАЙ І ПОДУМАЙ

Це — не дрібниці

Якось, повертаючись із чергового тренування, я почула розмову двох легкоатлетів-початківців. Один з них переконував іншого:

— Що не кажи, а режим для спортсмена — не основне, головне — тренування...

— Ти помиляєшся. Тренування без режиму майже нічого не варте. Так, останній мав рацію. Режим для спортсмена має неабияке значення. І хто забуває про це, ніколи не зможе добитися високих результатів.

Коли ти вчасно споживаєш їжу, ходиш на прогулянки, відпочиваєш, можеш не турбуватися за своє здоров'я. А здоров'я — це сила, яка необхідна для підвищення спортивної майстерності.

Значна кількість наших спортсменів недооцінює і ранкову спеціалізовану зарядку. Особливо це трапляється серед початкуючих легкоатлетів. Мовляв, нічого особливого не трапляється, коли не виїду якийсь день на зарядку. Спортсмен і не підозрює того, що пропустивши один «ранок», він відходить на кілька кроків назад від того чи іншого спортивного розряду.

І якби я не звертала на ці «дрібниці» належної уваги, то, напевне, ніколи б не стала першорозрядницею з бігу на середні дистанції.

З. ПИДЮРА,
рекордсменка області з легкої атлетики.

виконання звичайних вправ комплексу БГПО.

З того часу і почалися тренування. Третій і другий спортивні розряди Тамара виконала без особливих труднощів.

Після закінчення школи Т. Долженко, не вагаючись, вступила на факультет фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені Пушкіна.

Тут і розгорнувся повністю талант Тамари.

Скільки довелось відвідати тренувань, прочитати методичної літератури! А ще більше доводилося працювати з нею досвідченому тренеру з спортивної гімнастики М. Я. Гасману.

Зараз Тамара уже не студентка. Все своє вміння, всю свою любов до спорту вона передає юним гімнасткам Кіровоградської дитячої спортивної школи. Не заспокоюється і на власних досягненнях: продовжує тренуватися з мрією про призове місце на республіканських змаганнях.

На знімку: Тамара Долженко виконує вправу на гімнастичній колоді.

Фото В. Ковпака.

РЕКОРДСМЕНКА РАДИТЬ

ШЛЯХ ДО МАЙСТРА СПОРТУ

Девіз швейників

ЗА ТАЛАНТ — НА КАТОРГУ

У 1896 році любитель шашок в Москві були схвилювані викликом на матч, що надійшов із Сибіру. Крайцем майстром Росії пропонувалося позмагатися в шашки по переписці на велику ставку в 500 карбованців! Москвичі погодились.

Але матч не відбувся...

На той час в Сибіру жив мільйонер купець Второв, відомий любитель шашкової гри. Почув купець, що в од-

ній з сибірських тюрем знаходиться засланець Петро Бурунов, блискучий гравець в шашки. Мільйонер доловився з начальством, щоб йому дозволили зіграти партію з Буруновим. Як же він здивувався, коли після кількох ходів був вимушений здатися!

Тоді-то і виникла у купця думка використати талант Бурунова для того, щоб прославити себе в шашково-

му світі. Він послав виклик

на матч московським майстрам. За мільйонера в цьому матчі повинен був грати Петро Бурунов. Коли з Москви прийшла згода на матч, Второв дізнався, що Бурунов... втік із сибірського засланця. Честолобиві плани купця зруйнувалися.

Хто ж цей сміливий російський умілець? Петро Бурунов працював на заводі в Тулі. Одного разу на ярмарку при всьому народі Петро обіграв свого хазяїна, власника заводу. Хазяїн почервонів, нагнувся до Петра і зашепотів:

— Дам 25 карбованців, якщо програєш.

— Ні, хазяїне, я не програюся, — сміливо заявив Петро.

— Ти мене ще згадаєш, скотино! — зі злістю процідив хазяїн.

А незабаром Бурунова заарештували, звинувативши в покражі хазяйського інструменту. Ні в чому не винного Петра заслали в Сибір.

Але і в тюрмі Бурунов не забував шашок. Годинами просиджував він, схилившись над саморобною дошкою. Якось Петра викликав до себе начальник тюрми і запропонував зіграти з ним партію.

Бурунов рішуче відмовився. Начальник грізно показав у відчинене вікно:

— Тобі, здається, теж захотілося цього!

З вікна було видно, як тюремники прив'язували до стовпа ув'язненого, збираючись сікти.

— Добре. Я буду грати. Але з умовою: виграв всі партії — ув'язненого не будуть пороти.

— Ну, а якщо програєш хоч одну, я звелю випороти й тебе, — попередив начальника.

Грали довго й запекло. Бурунов переміг. Довелось начальнику відмінити покарання.

А. ПИРОЖКОВ,
Б. ГЕРЦЕНЗОН.

Світовий рекорд Євгена Мінаєва

РИГА, 21 жовтня (ТАРС). Олімпійський чемпіон москвич Євген Мінаєв (штангіст напівлегкої ваги) поліпшив тут сьогодні світовий рекорд у жимі. На змаганнях армійських штангістів він вижав 120,5 кілограма, перевищивши на півкілограма світовий рекорд, який належав йому ж.

27-річний атлет у ривку взяв 105 і поштовху — 135 кілограмів.

ОДИН ПЛЮС ДВА

КОНСТРУКТОРА по виготовленню верхнього одягу Віктора Русіна знають на фабриці не тільки як хорошого робітника, а й як громадського інструктора з легкої атлетики.

До приходу юнака на Кіровоградську швейну фабрику імені ХХХ-річчя ВЛКСМ, тут легкою атлетикою займалося лише 5-6 робітників. А зараз фабрична команда складається з 40 молодих спортсменів.

— Почалося з того, — розповідає Віктор, — що нам потрібно було захищати спортивну честь нашої фабрики на спартакіаді фізкультурних колективів міста... Але з ким?..

І юнак звернувся до своїх товаришів по роботі:

— Микола, я бачу, з тебе може вийти неабиякий легкоатлет. Давай будемо разом тренуватися.

Механік пошвочного цеху М. Онопрієнко погодився не відразу:

— Боюсь... Не виправдаю твоїх надій.

Та незабаром двоє друзів були на стадіоні. Перше тренування, друге, третє... І ось — змагання. Микола Онопрієнко виконав норму третього спортивного розряду з бігу на короткі дистанції.

Любимий вид спорту В. Русіна — штовхання ядра і метання диска. Приємно, коли цими видами займаються і твої друзі. А їх у Віктора — немало. Ось і нещодавно підійшов він до швей першого пошвочного цеху Алли Пташинської, поговорив:

— Навіщо я буду братися за цю справу? — посміхнулася дівчина. — З цього все рівно нічого не вийде.

Та Алла тоді помиллялася, недооцінивши своїх фізичних даних. Зараз вона вперто тренується і сподівається найближчим часом стати третьорозрядницею.

М. ГАЛИЧЕНКО.

ков, у півважкій — завідуючий фруктову базу Персіков. Крім них, вдалося умовити Повійвітра, Бездумного, Нетудихату, Вирвиоко... Тобі доведеться виступати восьмим.

— Послухайте, — благає я. — У мене жінка, діти...

— У всіх нас — жінки і діти.

— Я не маю ніякого уявлення про бокс.

— Я теж.

— Нарешті, у мене апендицит, — пустив я в хід свій останній козир.

— У всіх апендицит. Виріжемо.

Я відчув, що видихаюся. А Боксіков, енергійно розмахуючи руками, вже намічав план дій. Мені необхідно було піти у лазню. Там з мене зітруть біля двох десятків кілограмів ваги, потім познайомлять з правилами боксу, приміряють рукавиці — і все.

— Отже, згода?

— Треба подумати, — вже не так рішуче упирався я.

— Хай думає кінь, на те в нього й голова велика. Я гадаю, ти навіть можеш залишитися живим. Єдина неприємність, що тебе сильно поб'ють. Але це не страшно. З часом і слідів не залишиться.

КОЛИ я повернувся з лазні, моя дружина очманіла, а діти заверещали: «Мамо, ми боїмось». Я підійшов до дзеркала. На мене дивився живий труп, який бадьоро посміхався.

Через день Боксіков повністю укомплектував команду. Настав час прощання. На вокзалі жінки голосили, мов за покійниками. Агент страхакси тут же, біля поїзда, страхував наше життя. У вагоні ми, головним чином, обмінювалися думками із приводу різних катастроф і тлінності всього живого.

На змаганнях я повинен був виступати першим. Коли диктор оголосив моє прізвище, я схопився, щоб втекти. Але в останню мить Боксіков спіймав мене за труси.

— Без паніки. Головне — посміхайся. Дай зрозуміти противників, що ти ані трішки не злякався. Вірно?

— В-і-р-но, — клацаючи зубами, відповів я.

— Ну й молодець! Мефодій Арсентійович виштовхнув мене на ринг.

ЯСКРАВЕ світло юпітерів засліпило. Згадавши пораду Боксікова, я почав посміхатися і один раз навіть голосно зареготав.

Раптом пролунав звук, схожий на кастральний дзенькіт. В ту ж мить хтось сильно з'їздив мене по обличчю.

— За що б'є...? — скрикнув я, але закінчити не встиг. Від нового удару потемніло в очах.

— Стережись лівого хука, — почувся десь поряд голос Боксікова.

«Чому саме лівого? — блискавично промайнула думка. — Хіба не однаково, яким хуком тобі кромсають обличчя?»

Я став шалено шукати порятунку: присідав навпочіпки, підскакував, дзгаю крутився на одному місці, бігав по всьому рингу — ніщо не допомагало. Ударі сипались і сипались. А звідкільсь долігав голос Боксікова: «Стережись лівого хука!»

...Вас цікавить, чим ця історія закінчилась? Нічим особливим. Моєму суперникові за явною перевагою присудили перемогу, а я одержав 15 діб арешту за побиття Боксікова. Він ще й досі не може очунятися після мого удару. Знавці твердять, що то був справжній нокаут.

М. БАРСЬКИЙ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

ГУМОРЕСКА

ГОЛОВА районної ради союзу спортивних товариств і організації Мефодій Арсентійович Боксіков влетів у приміщення клубу зі швидкістю штучного супутника землі.

— Скажи, — запитав він тремтячим голосом. — Ти... ти член профспілки?

Я стверджувально кивнув.

— Ура! — несамовито заверещав Боксіков і кинувся на мене. — Брильянтовий мій, — шепотів він у перервах між жагучими поцілунками, якими пристрасно осипав мене неголове обличчя. — Ти врятуєш нас, вірно? Адже ми домовимося з тобою, як член профспілки з членом профспілки... Так?

Я зрозумів, що маю справу з хворим, і тому обережно позадкував до виходу. Раптом Боксіков, неначе

укушений, знов кинувся на мене. Я прожогом метнувся до телефону.

— Не бійся, — заспокоїв мене Мефодій Арсентійович. — Я вже не буду цілуватися...

Він почав робити навколо мене круги почесні, старанно обмацуючи мої руки, ноги, плечі. Стало моторошно і дуже захотілося заволати: «Мамо!»

— Скільки ти важиш? — раптом спохватився Мефодій Арсентійович. — Що, що? Ні, голубе, так діло не піде. Кілограмчиків 15-20 доведеться скинути.

ТЕПЕР я вже нітрохи не сумнівався в тому, що переді мною божевільний. На всякий випадок прибрав зі столу масивне письмове приладдя і заховав у шафу баян.

— Значить, домовились? — не вгамовувався Боксіков.

— Можє, вам краще піти додому відпочити?

— Я питаю, будеш худнути? — Мефодій Арсентійович зробив крок до мене.

— Буду, буду, — закричав я, охоплений жахом. Скільки завгодно кілограмів скину, тридцять, сорок... Вітьльки накажитьь.

— Послухай, у тебе мабуть нехваткає клепок (це він мені). Адже тоді ти не підійдеш ні під яку категорію.

— А хіба мені обов'язково підходити під якусь категорію?

— Звичайно. Ти будеш битися в найлегшій вазі.

— Як це... би-ти-ся?

— Розумієш, ми повинні на обласні змагання з боксу виставити команду у складі восьми спортсменів. Яке нахабство! Вони там думають, що у нас боксери, як гриби після дощу, ростуть. А втім, сім чоловік я все-таки нахрябав. У важкій вазі буде виступати директор м'ясокомбінату Бич-